

kassen, vil jeg meget henstille, at ogsaa dette Spørgsmaal tages op til Overvejelse, naar Udvalget nu faar Sagen til nærmere Undersøgelse.

Endelig vil jeg sige, at Rammerne for Statens Støtte, der jo ogsaa er givne i den anden omtalte Lov, absolut burde udvides. Herom er der af Nationalforeningen indgivet Andragende til Justitsministeriet. Det gaar ud paa, at Statens Støtte til Behandlingen af tuberkulose ogsaa udvides til kirurgisk Tuberkulose hos voksne. Den er udvidet til kirurgisk Tuberkulose hos Børn, men burde ogsaa omfatte voksne. Dette Andragende kan maaske ogsaa medvirke til, at der kan komme en Revision af den anden omtalte Lov, som jeg tror i allerhøjeste Grad tiltrænges.

Det er let at se af hele Lovens Indhold, at den først og fremmest er gennemført af Hensyn til de Interesser, Samfundet har at varetage for at beskytte sig imod denne Sygdom, men det forekommer mig, at der er taget for lidt Hensyn til Patienterne, og jeg vil paavise et enkelt Omraade, hvor jeg synes, at dette er Tilfældet. Tuberkulosen gør jo sin rigeste Høst mellem fattige Folk. Det skyldes sociale Aarsager, idet daarlige Boligforhold, usunde Værkstedlokaler, langt og anstrengende Arbejde, navnlig Natarbejde o. s. v., gør mange af de vedkommende Arbejdere i høj Grad modtagelige for denne Sygdom. Derfor mener jeg ogsaa, at Samfundet, Staten, i sine Bestræbelser for at modarbejde denne Sygdom bør understøtte de Krav, som navnlig er rejste fra Arbejderne og Arbejdernes Organisationer om bedre Boligforhold, sundere Arbejdspladser, Værksteder og Arbejdslokaler i det hele taget, kortere Arbejdstid og navnlig Afskaffelse af Natarbejde, bedre Ernæringsforhold, navnlig for Børnene, og saa videre. Jeg mener, at Staten ved at understøtte disse Bestræbelser fra Arbejderklassens Side i høj Grad bidrager til at modvirke Tuberkulosen. Det skal ogsaa erkendes, at der fra Statens Side i den senere Tid har været vist nogen Forstaaelse overfor disse Spørgsmaal. Boligsagen er saaledes i Øjeblikket Genstand for meget indgaaende Overvejelser, som jeg vil haabe maa resultere i en Lovgivning, der sikrer bedre Boliger. Arbejdstiden, navnlig i de sundhedsfarlige Erhverv med kontinuerlig Drift, har været Genstand for Undersøgelser, som jeg vil haabe snart maa resultere i et Lovforslag angaaende dette Omraade. Altsaa, de Bestræbelser, som fra Arbejderorganisationernes Side er udfoldede

for at varetage Arbejderklassens Interesser paa disse Omraader, mener jeg bør falde sammen med Varetagelsen af Samfundets Interesser for at beskytte Arbejderne specielt mod den Sygdom, der her er Tale om.

Men ogsaa overfor Tuberkulosepatienterne er der indenfor Lovforslaget sat Skel, som vel nok fremkommer paa Grund af samfundsmæssige Hensyn, men som lige fuldt er uretfærdige Skel. Jeg siger til Bestemmelserne i § 10, som giver Myndighederne Adgang til at afskedige forskellige Embedsmænd, saasom Lærere, Præster og andre, som maa færdes mellem Folk og derfor let kan føre Smitten videre, og efter Afskedigelsen give dem $\frac{2}{3}$ af deres Løn i Pension. Saadanne Foranstaltninger er vel ret ofte højst paakrævede, men det samme vil i mange Tilfælde være lige saa paakrævet, naar det drejer sig om Arbejdere og Funktionærer i private Virksomheder. Der vil det samfundsmæssige Hensyn gøre sig lige saa stærkt gældende, og man vilde der ogsaa kunne tale om Berettigelsen af, at saadanne Arbejdere og Funktionærer i private Virksomheder fik en lignende Adgang til Statsstøtte ved deres Afskedigelse som de nævnte Embedsmænd. Thi det er jo saaledes, at de private Arbejdsgivere ingen Forpligtelse har til at yde en afskediget Arbejder nogen som helst Understøttelse; skal han have den, maa det være det offentlige, der giver ham den. Skønt jeg altsaa erkender, at dette Spørgsmaal er meget vidtrækkende, mener jeg dog, at det bør tages op til Overvejelse; der bør paa dette Omraade være en vis Lighed i Vilkaarene for private Virksomheders Arbejdere, Funktionærer og Tjenestemænd i det offentliges Tjeneste.

I samme Forbindelse vil jeg nævne den ofte mangelfulde Maade, hvorpaa Understøttelserne til de tuberkulose gives ifølge den gældende Lov. Medens den Understøttelse, Patienten faar, naar han indlægges paa et statsanerkendt Sanatorium, ikke regnes for Fattighjælp og heller ikke den Hjælp, der ydes den paagældendes Familie, saa længe Opholdet paa Sanatoriet varer, er Retten til offentlig Støtte uden Fattighjælps Virkning bortfaldet, saa snart den paagældende udskrives fra Sanatoriet. Men det er ikke heldigt, thi ofte er det saaledes, at en Patient i den første Tid efter Sanatorieopholdet helst skal afholde sig fra strengt Arbejde, han skal paa en Maade fortsætte Kuren, have god og rigelig Ernæring, men naar det er en Ar-